

digede til at træde i Præstens Sted, saa at Vedkommende i Reglen er sikker paa at kunne gjøre denne Anmeldelse om Af- og Tilgang, naar de indfinde sig paa Stedet. Naar man vil gjøre en Forandring og har nævnt, at man kunde gaa til Sogneraadet eller Sognefogden, da vil dette maasse medføre Vanskeligheder; thi hvad Sognefogden angaar, som jo nu er Politimand paa Landet, da er det velbekendt, at han er en Mand, som har sit Hovedstykke paa anden Maade, og som ikke er pligtig til at være hjemme paa sin Bopæl eller holde Kontor — og, saavidt jeg veed, kan Ingen vikariere for ham — saa at det gjerne kan være, at dette vil føre til praktiske Ulemper. Naar man har talt om Sognefogedinstitutionen i Almindelighed, og jeg da før tillod mig at indstyre den Bemærkning, at Sognefogderne vare høit nok lønede for, hvad de udrettede, saa vil jeg ikke dermed have sagt Noget imod Personerne, thi jeg erkjender, at i det Hele taget besættes disse Pladser saa godt som muligt; men det var en Indsending mod Institutionen selv, thi jeg tror, at denne Institution som den er, kun kan være istand til at udrette overordentligt Lidt. De Udgifter, som gaa til Sognefogedinstitutionen fra Amtene ere imidlertid paa ingen Maade ganske ubetydelige. Jeg indrømmer, at et stærket Polititilsyn vil være noget dyrere, men jeg tror dog ikke, at det vil være overordentlig meget dyrere. Jeg kan ikke undlade allerede nu at bemærke, at naar man sammenlægger de Udgifter, der gaa til Politiet paa Landet og til Sognefogderne, vil man faae en ganske klækelig Sum til Disposition, og maa denne Sum end noget forøges, vil jeg dog anse det for et Gode for Landet, om man kom til at aflasse Sognefogedinstitutionen og kom til et virkeligt aktivt Polititilsyn for Landet. Jeg kom til at gjøre denne Indfødsbemærkning, men det Spørgsmaal, som jeg egentlig var ved, var, om det var rigtigt at lægge Forpligtelsen til at føre Af- og Tilgangslisten over til Sognefogderne eller til Sogneraadene. Meget kunde i Principet tale for at gaa til Sognefogden, fordi han er Politimand. Han vil faae en Betaling derfor, som han ret vel kan være tjent med. Jeg er kun bange for de praktiske Følger, at det i indtræfende Tilfælde kan være vanskeligt at faae den Paategning, som ønskes, uden at Vedkommende maa vente eller have andet Besvær. Man kan sige, at det Samme kan være Tilfældet, naar man tager Sogneraadet dertil — og jeg maa sige, at jeg nødig gaar til Sogneraadet, fordi der skubbes nok over paa dette, og fordi det vilde være en overordentlig ubehagelig Funktion, og Sogneraadet neppe vil sætte den samme Pris paa Betalingen for dens Udførelse, som Sognefogden i Reglen vil gjøre. Men der er dog een Ting, som i praktisk Henseende gjør det heldigt at gaa til Sogneraadet. Det er dette, at Sogneraadets Formand har en Vikar. Der er ikke Spørgsmaal

om Andet, end at, naar en Sogneraadets-Formand har et pløieligt Forfald, saa maa et andet Medlem kunne træde i hans Sted, og som Forholdene ere paa Landet, kan der i Reglen ikke være nogen Vanskelighed forbunden dermed, da Afstanden fra det ene Sogneraadetsmedlem til det andet i Almindelighed ikke vil være stor. Skjøndt jeg altsaa tror, at det vilde være naturligt at lægge denne Virksomhed hen til Sognefogden, kan det dog være, at man af praktiske Grunde maa pålægge Sogneraadet den, og det saaledes, at vedkommende Formand sørger for, at der i fornødent Fald kan henvises til en Anden; der er altid Chance for lettere at træffe flere end at træffe en Enkelt. — En af de strengere Bestemmelser i Lovforslaget angaaende Indlændinge findes i § 20. Det er mig ikke ganske klart, om det vil være rigtigt at vedtage denne Bestemmelse netop, som den staar her, men iøvrigt kan jeg ikke bestemt sige Noget om, hvorvidt jeg kan tiltræde den.

Th. Kruse: Jeg skal selvfølgelig ikke komme vidt ind paa dette Lovforslags enkelte Bestemmelser. Andre ærede Medlemmer have tildels udtalt, hvad jeg i saa Henseende kunde have at sige, men jeg foranlediges til at tage Ordet ved en Udtalelse af den ærede Justitsminister, der, saavidt jeg opfattede den ærede Minister, gif ud paa, at dette Thing nu rettest ligesom Ministeren i det Væsentlige kunde blive ved den Affattelse, som dette Lovforslag har faaet i det andet Thing. Denne Betragtning kan jeg ikke dele. Uden i nogen Maade at ville udtale nogen Kritik over det andet ærede Thing, forekommer det mig, at den Behandling, Regeringens Lovforslag der har faaet, har været noget vækkende imellem to Strømninger, nemlig imellem den Strømning, som er fremdraget ved den nyere Leids friere Udvikling, og en politisk Tillegsstrømning, om jeg saa maa sige, som har bibragt en betydelig Frygt hos adskillige Samsfundsclasser overfor, hvad man med et sædvanligt Naavn kalder Proletariatet. Jeg tror imidlertid, at den Frygt som har gjort sig gjældende overfor adskillige Samsfundsmedlemmer, saavel Indlændinge som Udlandinge, men dog fornemmelig Indlændinge, i det Væsentlige er ubegrundet, og naar Samsfundet vil danne sine Bestemmelser angaaende den Sag, som dette Lovforslag omhandler, væsentlig gaaende ud fra en afgjort Mistillid overfor Individet, tror jeg, man er paa det urette Spor. Jeg tror tværtimod, at man maa gaa ud fra det modsatte Grundprincip, idet man kun søger at værges sig imod Overstridelser af den Frihed og de Berettigelser, som Individet har og bør have. Det forekommer mig nu, at det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er affattet af det andet ærede Thing, viser et overmaade harft Ansigt imod disse Arbeidsjægende, hvad enten det er Indlændinge eller Udlandinge; men fornemmelig forekommer det mig, at dette, ef-